The Shepherd of Israel

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

אָנֹכִי הוּא הָרֹעֶה הַטּוֹב יוחנן 11-10

וַהֲקִמֹתִי עֲלֵיהֶם רֹעֶה אֶחָד יחזקאל ל"ד, 23

PUBLISHED TO BRING TO THE JEWISH PEOPLE KNOWLEDGE OF THEIR TRUE SHEPHERD AND MESSIAH — THE LORD JESUS CHRIST

Subscription Price 50c. a Year.

VOL. 42 - No. 10 JUNE, 1958

The Triune Nature of the Supreme Being

By David L. Cooper, Th.M., Ph.D., Litt.D., A Gentile Christian Who Loves the Jews

THROUGHOUT all nature there is abundant evidence of the existence of a supreme, intelligent, personal Being.

> The heavens declare the glory of God:
> And the firmament showeth his handiwork
> (Psalm 19:1.)

The fingerprints of this divine Architect are discoverable on all His handiwork; hence the Scriptures assume the existence of this eternal God in whom all live, and move, and have their being.

Being face to face with the fact of God's existence, it behooves us (His creatures) to become acquainted with Him as far as possible. This God of whom we read in the book of nature has given us full and detailed information concerning Himself and His redeeming love in His book of revelation known to us as the Bible. In this holy and infallible record we find detailed statements concerning Him.

The proper approach to our subject is an investigation of the evidence set forth in the *Old Testament*, called the *Tenach*. The Hebrew Scriptures having been examined, it is then in order to turn to the *New Testament* to learn the teachings found therein.

THE NATURE OF GOD

The doctrine of the *Old Testament* concerning God and His nature may be summarized under three captions—namely, the Plurality of the Divine Being; the Unity of the Divine Being; and the Trinity of the Divine Being. We shall briefly investigate each of these topics in order. That there is a plurality of Divine Personalities constituting the Supreme Being is seen by the use of the plural noun in the first verse of the Bible: "In the beginning God created the heavens and the earth." The word rendered *God* is in the plural form, as is well-known to all Hebrew scholars. This same form occurs throughout the entire *Old Testament* although there is the singular form of two similar words which, likewise, are used frequently.

In contemplating the crowning work of Creation the Persons of the Godhead are said to have used this language: "Let us make man in our image, after our likeness" (Genesis 1:26). Those who held the conversation were of the same image and likeness; hence, of the same substance. This fact precludes the possibility that this language was spoken to an angel or inferior being. In the light of the facts of the context we must believe that this statement was made by one individual to another or others of the same nature and essence. This passage, therefore, assumes the existence of more than one Personality of the same divine nature and essence.

There are many passages in the *Old Testament* which confirm this position. But, one may ask, Does the *Old Testament* teach polytheism — the doctrine that there are many Gods? Most positively, No.

ISRAEL'S GREAT CONFESSION

There is another line of thought that runs throughout the *Old Testament* which declares the Unity of the Divine Being. This teaching is clearly set forth in what might be properly called Israel's Great Confession, Deuteronomy 6:4. This passage is translated in the American Standard Version as "Hear, O Israel: Jehovah our God is one Jehovah." The original text is:

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד:

(literally rendered): "Hear, O Israel: the Eternal our Gods is the Eternal a unity." The word *Elohenu* is a plural noun to which the plural suffix *our* is added and is literally rendered "our Gods." This fact is admitted by Hebrew grammarians.

The word *Echad* which is rendered *one* in the English Version does, in many contexts, mean one in the absolute sense of the term but in other places it also connotes the idea of unity. For instance, in Genesis 2:24, God said that a man should leave his father and his mother and

Who Gave Israel to the Robbers?

Who was the originator of Anti-Semitism? Was it Hitler, the Czar of Russia, Rasputin, Machiavelli, Pope Gregory, or Pharoah? Not one of these can be held responsible for bringing into the world that devilish thing called Anti-Semitism. Would you like to know the real originator of Jew-hate? Send us 5¢ in stamps and ask for our folder, "Who Gave Israel to the Robbers?"

THE SHEPHERD OF ISRAEL, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879

should cleave to his wife and "they shall be one flesh." Here are two people—two personalities—who are said to be one. This oneness can only be used in the sense of a unity. It is this very word that was employed by Moses in Deuteronomy 6:4. In view of these facts, therefore, we must believe that Israel's Great Confession, "Hear, O Israel: Jehovah (or the Eternal) our Gods is Jehovah a unity," means that the Pluralitiy of Personalities constituting the Divine Being is one in substance, character, plan, and purpose.

HOW MANY DIVINE PERSONALITIES ARE THERE?

At this point of our investigation the question immediately arises, How many of these Divine Personalities are there? An intimation of the answer to this question may be found in Numbers 6:24-26 in the form of the triple blessing:

> Jehovah bless thee, and keep thee:
> Jehovah make his face to shine upon thee, and be gracious unto thee:
> Jehovah lift up his countenance upon thee, and give thee peace.

Here the name Jehovah appears three times in this wonderful benediction. Can it be that these three petitions are addressed to three Personalities constituting the Godhead? The answer may be found in Isaiah 48:12-16. A glance at the context of this verse shows us that the prophet was here impersonating the Creator of the universe. After speaking of His great creative activity back in the eternity past and of His providential overruling of human history, this Divine Personality declared:

> Hearken unto me, O Jacob, and Israel my called: I am he; I am the first, I also am the last. Yea, my hand hath laid the foundation of the earth, and my right hand hath spread out the heavens: when I call unto them, they stand up together . . . I, even I, have spoken; yea, I have called him; I have brought him, and he shall make his way prosperous.' Come ye near unto me, hear ye this; from the beginning I have not spoken in secret; from the time that it was, there am I: and now the Lord Jehovah hath sent me, and his Spirit (Isaiah 48:12-16).

Here we see the Lord Jehovah, the Creator of the universe, and the Spirit—three Personalities. From this passage it becomes immediately evident that the prophet Isaiah recognized that there are three Persons constituting the Godhead. This teaching is confirmed by other portions of Holy Scripture found throughout the *Old Testament*.

It is now proper for us to investigate the teaching found in the *New Testament* concerning the Godhead.

WHAT THE NEW TESTAMENT TEACHES ABOUT THE GODHEAD

Our Lord and Saviour Jesus Christ constantly during His personal ministry spoke of God the Father and of His being on an equality with Him. This teaching is especially brought out forcefully throughout the Gospel of John. The writer of this record began his account by declaring, "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God." According to verse 3 of the first chapter, the One who is called the Word is the Creator of the material universe. According to verse 14, the Word became flesh, and dwelt among us and we beheld His glory.

In various passages of the *New Testament* we read of the Spirit of God, or the Holy Spirit. To Him are attributed characteristics possessed by none other than God Himself. The Apostle Paul in 1 Corinthians 2:11 declared, "For who among men knoweth the things of a man, save the spirit of the man, which is in him? even so the things of God none knoweth, save the Spirit of God." Here the inspired apostle declared that the Spirit of God comprehends and understands God who is an infinite Being. Only another infinite Being can understand and comprehend another such one. Since the Spirit does understand God, the conclusion is that the Spirit Himself likewise is of the same divine nature and essence as God.

As stated before, there is a divine Unity existing and subsisting between these Personalities constituting the Godhead. This unity is clearly set forth in our Lord's great intercessory prayer recorded in John 17. In that great petition He recognized that there is perfect unity between Himself and the Father. On numerous occasions He likewise declared that He and the Father were one. They are two separate Personalities and yet are one in another sense. This oneness can be interpreted only as indicating likeness of nature, substance, character, essence, purpose and the like.

Since the Spirit, according to our Lord's promise, would not take of the things of Himself but rather of Christ and show them to the apostles, we may conclude that He, the Spirit, was of the same nature and essence as God and Christ, because only a divine Being could so efface Himself in giving forth the testimony concerning the other two divine Personalities.

THE NEW TESTAMENT AGREES WITH THE OLD

From all this testimony we are driven to the conclusion that there is perfect unity, harmony, and oneness existing in the Godhead.

The third and last phase of this subject which comes up for consideration is the number of divine Personalities as set forth in the *New Testament* teaching. A close perusal of it shows that there are but three such Personalities, just as was indicated in the *Old Testament*. The first hint at the triune nature of God is found in the baptismal scene of the Lord Jesus Christ. As Jesus was coming up out of the water (Matthew 3:13-17), the heavens were opened and Jesus saw the Spirit of God coming in the form of a dove and lighting upon Him. At the same time there was a voice from heaven, saying, "This is my beloved Son, in whom I am well pleased." Here we see the Lord Jesus upon the earth, the Father in heaven, and the Spirit appearing in the visible form of a dove coming upon Him—three divine Personalities.

May I ask each of you, my readers, to accept this triune God and yield loving obedience to Him? In order to do this you must accept the Second Person of the Trinity, the Lord Jesus Christ, as your personal Saviour who laid down His life for you that you might live. Only in the Lord Jesus is there life. "He that believeth on the Son hath everlasting life and shall not come into condemnation but is passed out of death into life."

— Printed by permission of the author.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS

LEOPOLD COHN MEMORIAL BLDG.
236 WEST 72nd STREET
NEW YORK 23, N. Y.

Come To Our Meetings

at 236 West 72d St., New York
Sunday Service — 4:00 P. M.
Wed. Bible Study — 8:00 P. M.

A Drink from the Fountain

AND one of the scribes came, and having heard them reasoning together, and perceiving that he had answered them well, asked him, Which is the first commandment of all?

And Jesus answered him, The first of all the commandments is, Hear, O Israel; The Lord our God is one Lord:

And thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind, and with all thy strength: this is the first commandment.

And the second is like, namely this, Thou shalt love thy neighbor as thyself. There is none other commandment greater than these.

And the scribe said unto him, Well, Master, thou hast said the truth: for there is one God; and there is none other but he:

And to love him with all the heart, and with all the understanding, and with all the soul, and with all the strength, and to love his neighbor as himself, is more than all whole burnt-offerings and sacrifices.

And when Jesus saw that he answered discreetly, he said unto him, Thou art not far from the kingdom of God. And no man after that durst ask him any question. — Mark 12:28-34.

רעדט אינם נאָמען פון גאָט דעם באַשעפער פון דער וועלט. נאָך זײַן רעדן פון אים און זײַן גרויסער שעפערישער קראַפט און זײַן פירערשאַפט אין דער מענטשלעכער געשיכטע דערקלערט דידאָזיקע געטלעכע פּערזאָן: „הער מיר צו יעקוב, און ישראל מײַן גערופענער: איך בין דאָס; איך בין דער ערשטער, איך בין אויך דער לעצטער. יאָ, מײַן האַנט האָט געגרונטפעסטיקט די ערד, און מײַן רעכטע האָט אויסגעשפּרייט די הימלען; איך רוף זיי צו, שטעלן זיי זיך אויף אינאיינעם . . . איך, איך האָב גערעדט, און האָב אים גערופן, אים געבראַכט און ער וועט באַגליקן אויף זײַן וועג. גענענט צו מיר, הערט דאָס צו: פון אָנהייב אָן האָב איך נישט אין פאַרבאָרגעניש גערעדט: פון זינט עס געשעט בין איך דערבײַ; און אַצינד האָט גאָט דער האַר מיך געשיקט און זײַן גייסט. (ישעיה 12-16:48) דאָ זען מיר דעם האַר גאָט, דעם באַשעפער פון דער וועלט, און דעם גייסט — דרײַ פּערזענלעכקייטן. פון דעם קאַפּיטל ווערט באַלד קלאָר אַז ישעיה הנביא האָט אַנערקענט דרײַ פּערזאָנען אין דער גאָטהייט. דידאָזיקע לערע ווערט באַשטעטיקט מיט אַנדערע פּסוקים פון דער ביבל וועלכע מען געפינט אינם גאַנצן תנ״ך.

עס איז איצט ווערט זיך אָפּצושטעלן און אונטערזוכן די לערע אינם ברית חדשה וועגן דער גאָטהייט.

אונדזער האַר און גואל ישוע המשיח האָט אָפט גערעדט וועגן גאָט דעם פאָטער און אַז ער איז גלײַך מיט אים. די לערע איז זייער קלאָר ספּעציעל אין דער בשורה טובה פון יוחנן. דער שרײַבער פון דעם בוך הייבט אָן מיט די ווערטער: „אין אָנהייב איז געווען דאָס וואָרט, און דאָס וואָרט איז געווען מיט גאָט, און דאָס וואָרט איז געווען גאָט.״ לויטן דריטן פּסוק פון דעמדאָזיקן קאַפּיטל, דער וואָס ווערט באַצייכנט אַלס דאָס וואָרט, איז דער באַשעפער פונם מאַטעריעלן וועלט־אַל. לויט פּסוק 14, איז דאָס וואָרט געוואָרן פלייש, און האָט געוווינט צווישן אונדז, און מיר האָבן געזען זײַן הערלעכקייט.

דער ברית חדשה

אין פאַרשידענע ערטער אינם ברית חדשה לייענען מיר וועגן דעם גייסט פון גאָט (רוח הקודש). ער ווערט באַצייכנט מיט כאַראַקטער שטריכן וואָס באַצייכנען קיינעם אַנדערן אויסער גאָט אַליין. דער שליח פּאָולוס דערקלערט אין א׳ קאָרינטער 11:2 „וואָרעם ווער צווישן די מענטשן ווייסט וואָס איז אין אים? אַזוי אויך האָט קיינער נישט דערגרונטעוועט וואָס עס איז אין גאָט, סײַדן דער גייסט פון גאָט.״ דאָ זאָגט דער שליח מיט אינספּיראַציע אַז דער גייסט פון גאָט נעמט אויף און פאַרשטייט גאָט וואָס איז אַן אומבאַגרענעצט וועזן. נאָר אַן אַנדער אומבאַגרענעצט וועזן קען פאַרשטיין און באַגרײַפן אַנאַנדער אַזאַ וועזן. און אויב דער גייסט פאַרשטייט גאָט, דער אויספיר איז אַז דער גייסט זעלבסט איז פון דערזעלבער געטלעכער נאַטור און עססענץ ווי גאָט.

> דאָס איז אַ פרײַ לאַנד; און אידען וואָס ווילען גלויבען אַז ישוע איז דער משיח, האָבען אַ רעכט דאָס צו טהון. אַנדערע אידען האָבען נישט דאָס רעכט זיי דערפאַר צו פאַרפאָלגען, שעלטען, האַסען, זידלען און זיי אַנצורופען משומדים — פון אַ בריוו צוגעשיקט צו אונז פון אַ לעזער פון רעה ישראל.

ווי מיר האָבן פריער געזאָגט, איז פאַראַן אַ געטלעכע איינציקייט וואָס עקזיסטירט און האַלט אָן צווישן די פּערזענלעכקייטן אין דער גאָטהייט. דידאָזיקע איינציקייט ווערט קלאָר געזען אין אונדזער משיח׳ס גרויסער, פאַרמיטלענדער תפילה וועלכע ווערט ציטירט אין יוחנן 17. אין דערדאָזיקער גרויסער תפילה אַנערקענט ישוע המשיח אַז עס איז פאַראַן אַ פולקאָמענע איינציקייט צווישן אים און דעם פאָטער. אויף פיל אַנדערע געלעגנהייטן האָט ער דערקלערט אַז ער און דער פאָטער זענען איינס. זיי זענען צווייבאַזונדערע פּערזענלעכקייטן און דאָך זענען זיי איינס אין אַן אַנדערן זינען. דידאָזיקע איינציקייט מוז מען פאַרשטיין אַז עס ווײַזט אָן אויף ענלעכקייט אין נאַטור, סובסטאַנץ, כאַראַקטער, ציל און אַזוי ענלעך.

היות דער גייסט, לויט די ווערטער פון ישוע המשיח׳ס הבטחה, וועט נישט נעמען פון זיך אַליין, נאָר פונם משיח און זיי ציגן צו די שליחים (אַפּאָסטאָלן), מוזן מיר קומען צום אויספיר אַז ער, דער גייסט, איז געווען פון דערזעלבער נאַטור און עססענץ ווי גאָט און ווי דער משיח, ווײַל נאָר אַ געטלעך וועזן קען זיך אַזוי אויסמעקן אין דער אויפקלערונג פון די אַנדערע צוויי געטלעכע פּערזענלעכקייטן.

פון די אַלע באַווײַזן זענען מיר געצוווּנגען צו קומען צום אויספיר אַז אַ פולקאָמענע איינציקייט, האַרמאָניע און איינציקייט עקזיסטירט אין דער גאָטהייט.

דער דרײַאיינציקער גאָט אינם ברית חדשה

די דריטע און לעצטע פאַזע וועלכע מיר ווילן באַטראַכטן איז די צאָל פון די געטלעכע פּערזענלעכקייטן וואָס דער ברית חדשה לערנט אונדז דאַריבער. אַן אויפמערקזאַמער לעזער וועט אויסגעפינען אַז עס זענען נאָר דאָ דרײַ אַזעלכע פּערזענלעכקייטן, אַזוי ווי מיר האָבן עס געפינען אינם תנ״ך. דער ערשטער אָנווײַז אויף די דרײַאיינציקע נאַטור פון גאָט געפינט מען בײַ דער טבילה פון אונדזער האַר ישוע המשיח. ווען ישוע המשיח איז אַרויסגעקומען פון וואַסער (מתי. 17-13:3), זענען די הימלען אויפגעעפנט געוואָרן און ישוע המשיח האָט געזען דעם גייסט פון גאָט וואָס איז אַראָפּ געקומען אין דעם פאָרם פון אַ טויב. צו דערזעלבער צײַט איז געקומען אַ קול פון הימל, „דאָס איז מײַן געליבטער זון, אין וועמען איך האָב ווילגעפאַלן.״ דאָ זעען מיר דעם האַר ישוע המשיח אויף דער ערד, דעם פאָטער אינם הימל, און דעם גייסט וואָס באַווײַזט זיך אין דער געשטאַלט פון אַ טויב אַראָפּקומענדיק אויף אים — דרײַ געטלעכע פּערזענלעכקייטן.

איך וואָלט געוואָלט, אַז איר, מײַנע לעזער, זאָלט אָננעמען דעם דרײַאיינציקן גאָט, און אַז איר זאָלט אים פאָלגן מיט ליבשאַפט. כדי אַז איר זאָלט עס קענען טון דאַרפט איר אָננעמען די צווייטע פּערזאָן פון דער דרײַאיינציקייט, דעם האַר ישוע המשיח פאַר אײַער אייגענעם דערלייזער, וואָרעם ער האָט אָפּגעגעבן זײַן לעבן פאַר אײַך כדי איר זאָלט לעבן. נאָר אינם האַרן ישוע המשיח איז פאַראַן לעבן. „ווער עס גלויבט אינם זון האָט אייביק לעבן און וועט נישט פאַרדאַמט ווערן אָבער איז אַריבערגעגאַנגען פון טויט צום לעבן.״

אַ טרונק פונם קוואַל

און איינער פון די סופרים, וואָס האָט צוגעהערט צו זײַן וויכוח, און וויסנדיק אַז ער האָט זיי גוט געענטפערט, איז צוגעגאַנגען און אים געפרעגט: וואָס איז די ערשטע פון אַלע מיצוות?

האָט ישוע געענטפערט: די ערשטע מיצווה איז: שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד; און דו זאָלסט ליב האָבן דײַן האַרן מיט דײַן גאַנצן האַרצן, און מיט דײַן גאַנצער זעל, און מיט דײַן גאַנצן פאַרשטאַנד און מיט דײַן גאַנצן כוח.

און די צווייטע איז די: דו זאָלסט ליב האָבן דײַן חבר ווי זיך אַליין. נישטאָ קיין גרעסערע מיצווה ווי דידאָזיקע.

האָט דער סופר צו אים געזאָגט: אמת, רבי, דו האָסט ריכטיק געזאָגט, גאָט איז איינער און עס איז נישטאָ קיינער אחוץ אים.

און אים ליב האָבן מיטן גאַנצן האַרצן און מיטן גאַנצן פאַרשטאַנד, און מיטן גאַנצן כוח, און ליב האָבן דעם חבר ווי זיך אַליין, איז פיל מער ווי אַלע עולות און זבחים (שלאַכטאָפּפער).

און ווען ישוע האָט געזען, אַז ער האָט געענטפערט מיט פאַרשטאַנד, האָט ער צו אים געזאָגט: דו ביסט נישט ווײַט פונם קעניגרײַך פון גאָט. און מער האָט זיך שוין קיינער נישט דערלויבט אים צו שטעלן קיין קשיאָ.

> **דער נביא ישעיה זאָגט וועגן משיח:**
> **ער איז געווען פאַראַכט און פאַרמיטן פון מענטשן אַ מאַן פון פּיין און געווינט צו קראַנקהייט, און ווי איינער פון וועמען מענטשן קערן אָפּ זייער פּנים; ער איז געווען פאַראַכט און מיר האָבן אים נישט געשוינט. פאַרוואָר ער האָט געליטן אונדזערע קראַנקהייטן און אונדזערע ווייטאָגן האָט ער געטראָגן, מיר אָבער האָבן אים געהאַלטן פאַר אַ געפּלאָגטן פון גאָט, געשלאָגן און געפּייניקט. אָבער ער איז געווען פאַרווונדעט צוליב אונדזערע זינד, און צעשטויסן צוליב אונדזער אומגערעכטיקייט; די שטראָף פון אונדזער שלום איז געווען אויף אים, און דורך זײַנע בײַלן זענען מיר געהײַלט געוואָרן. מיר אַלע האָבן ווי שאָף זיך פאַרבלאָנדזשעט, איטלעכער האָט זיך געקערט צו זײַן אייגענעם וועג, און גאָט האָט געלאָזט טרעפן אויף אים די זינד פון אונדז אַלעמען.**
> ישעיה נ״ג

The Shepherd of Israel

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

אָנֹכִי הוּא הָרֹעֶה הַטּוֹב יוחנן 10‑11

וַהֲקִמֹתִי עֲלֵיהֶם רֹעֶה אֶחָד יחזקאל ל"ד, 23

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

Subscription Price
50c. a Year.

VOL. 42 - No. 10
JUNE, 1958

די דריי-אייניקע נאַטור פון דעם העכסטן וועזן

פון דר. דויד ל. קופּער

עס זענען דאָ געגוג באַווייזן אין דער גאַנצער נאַטור פון דער עקזיסטענץ פון אַ העכסט אינטעליגענט, פּערזענלעך וועזן.

„די הימלען דערציילן דעם כבוד פון גאָט; און די אויסשפּרייטונג ווייזט די ווערק פון זיינע הענט." (תהילים 1:19)

די פינגער אָפּדרוקן פון דעם געטלעכן אַרכיטעקט קאָן מען זען אין אַלע ווערק פון זיינע הענט; דאַריבער רעדט די הייליקע שריפט פון דער עקזיסטענץ פון דעם אייביקן גאָט אין וועמען אַלע לעבן און באַוועגן זיך און האָבן זייערע עקזיסטענץ.

שטייענדיק פּנים אל פּנים מיטן פאַקט פון גאָטס עקזיסטענץ, איז עס אַ חוב פאַר אונדז (זיינע באַשעפענישן) זיך מיט אים צו באַקענען אויף ווי ווייט מעגלעך. דער גאָט וועגן וועמען מיר קענען לעזן אין בוך פון דער נאַטור, האָט אונדז געגעבן פולע אינפאָרמאַציע און איינצלהייטן וועגן זיך און זיינע דערלייזענדע ליבע אין זיין בוך פון אַנטפּלעקונגען וואָס איז באַקאַנט אַלס די ביבעל. אין דעם הייליקן און אומפעלבאַרן בוך האָבן מיר גענויע באַהויפּטונגען וועגן אים.

דער ריכטיגער צוגאַנג צו דער זאַך איז נאָכצוזוכן די באַווייזן פונם תנ"ך. נאָכדעם ווי מיר וועלן נאָכזוכן די תנכישע שריפטן, וועלן מיר גיין צום ברית חדשה נאָכצוזוכן די לערן וואָס געפינען זיך דאָרטן.

די לערן פונם תנ"ך וועגן גאָט און זיין נאַטור קאָן מען באַשרייבן מיט דריי הויפּט־פּונקטן, — די מערצאָל אין דעם געטלעכן וועזן; די אייניקייט אינם געטלעכן וועזן און די דריי־אייניקייט אינם געטלעכן וועזן. מיר וועלן קורץ אונטערזוכן די געגענשטאַנדן אין דעם סדר. אַז עס איז פאַראַן אַ מערצאָליקייט אין דער געטלעכער פּערזענלעכקייט פון דעם העכסטן וועזן קען מען זען פון דעם באַנוצן זיך מיט דעם מערצאָליקן הויפּט־וואָרט אינם ערשטן פּערז פון דער ביבעל: „אין אָנהויב האָט גאָט (אלוהים) באַשאַפן די הימלען און די ערד." דאָס וואָרט גאָט איז אין דער מערצאָל ווי מייסט ביבעל וויסענשאַפטלער ווייסן גאַנץ גוט. די זעלבע פאָרמע געפינט זיך אינם גאַנצן תנ"ך איבעראַל אויך אַן ענלעכע פאָרמע געפינט מען אַמאָל אין דער איינצאָל.

ווען מען האָט געזאָלט באַשאַפן די קרוין פון דער באַשאַפונג, דעם מענטשן, האָבן די פּערזענלעכקייטן אין דער גאָטהייט געזאָגט אַזוי: „לאָמיר מאַכן אַ מענטשן אין אונדזער געשטאַלט, נאָך אונדזער גלייכעניש" (בראשית 26:1). די וואָס האָבן אַזוי געשמועסט זענען געווען אין דערזעלבער געשטאַלט און גלייכעניש, און דאַריבער פון דער זעלבער סובסטאַנץ. דאָס שליסט אויס די מעגלעכקייט אַז גאָט האָט גערעדט צו אַ מלאך אָדער אַנדערע מינדערווערדיקע געשטאַלט. אינם ליכט פון די אָנשליסענדע זיך פּסוקים מוזן מיר גלויבן אַז די באַהויפּטונג איז געמאַכט געוואָרן פון איין פּערזאָן צו דער צווייטער אָדער צו מערערע, וואָס זענען געווען פון דערזעלבער נאַטור און עסענץ.

פיל פּסוקים אינם תנ"ך באַשטעטיקן דאָסדאָזיקע. איצט קען מען פרעגן, לערנט דען דער תנ"ך, חלילה וחס, פּאָליטעאיזם, — די לערע אַז עס איז פאַראַן פיל געטער? גאַנץ זיכער נישט.

פאַראַן אַן אַנדער שנור וואָס גייט אַדורך דורכן תנ"ך וואָס קלערט אונדז אויף די אייניקייט פונם געטלעכן וועזן. דידאָזיקע לערע ווערט קלאָר באַצייכנט אינם שמע ישראל. „הער ישראל, יהוה אונדזער גאָט איז איין יהוה." אין אָריגינאַל „שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד." דאָס וואָרט אלהינו איז אַ מערצאָליק הויפּטוואָרט מיט דעם צוגאָב אונדזער און ווערטלעך ווערט ער איבערזעצט „אונדזערע געטער." דאָס באַשטעטיקן יידישע גראַמאַטיקער.

דאָס וואָרט אחד וואָס ווערט איינער — באַצייכנט אין פיל ערטער אַן אַבסאָלוטע אייניקייט, אָבער אין אַנדערע ערטער באַצייכנט עס די אידעע פון אייניקייט. צום ביישפּיל, אין ברשית 25:2, זאָגט גאָט אַז אַ מאַן זאָל פאַרלאָזן זיין פאָטער און מוטער און זאָל זיך באַהעפטן צו זיין ווייב און זיי וועלן זיין „איין פלייש." דאָ האָבן מיר צוויי מענטשן, צוויי פּערזענלעכקייטן — וואָס זענען אחד, איינס. דידאָזיקע איינציקייט קאָן נאָר ווערן באַנוצט אינם זינען פון אַן אייניקייט. דאָס איז וואָרט וואָס משה רבינו האָט באַנוצט אין דברים 4:6. אינם ליכט פון דידאָזיקע באַווייזן מוזן מיר גלויבן אַז ישראל'ס גרויסע באַקענטניש „הער ישראל יהוה אונדזערע גאָטס איז יהוה אַן אייניקייט" און עס באַדייט אַז די מערצאָליקייט אין די פּערזענלעכקייטן וואָס שטעלן צונויף דאָס געטלעכע וועזן איז איינס אין סובסטאַנץ, כאַראַקטער, פּלאַן און ציל.

איצט אַנטשטייט די פראַגע, וויפל געטלעכע פּערזענלעכקייטן זענען פאַראַן? אַ רמז אויף דעם קען מען געפינען אין במידבר 6 אין דעם פאָרם פון אַ דרייפּאַרטיקער ברכה:

„מעג יהוה דיך בענטשן און דיך אָפּהיטן.
מעג יהוה דערלייכטן זיין פּנים אויף דיר און
די געבן חן.
מעג יהוה אויפהייבן זיין אָנגעזיכט אויף דיר,
און דיר געבן שלום."

דאָ ווערט דער נאָמען יהוה דערמאָנט דריי מאָל אין דערדאָזיקער וווּנדערבאַרער ברכה. קען עס מעגלעך זיין אַז דידאָזיקע דריי בקשות זענען אָנגעווענדעט צו די דריי פּערזענלעכקייטן פון וועלכע עס באַשטייט די גאָטהייט? דער ענטפער געפינט מען אין ישעיה 16:48. אַ בליק אינם קאָנטעקסט פונם פּסוק ווייזט אונדז אַז דער נביא האָט גע־

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.